

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Moniky Javorové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **ENERGOWOOD CZ, a. s.**, se sídlem Mošnov 313, zastoupeného Ing. Ch. Ž., daňovým poradcem se sídlem E. 783/29, O.-V., proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 15096/13/5000-14201-703604 ze dne 30. května 2013, ve věci daně z příjmů právnických osob,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou ze dne 26. 7. 2013 domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 15096/13/5000-14201-703604 ze dne 30. května 2013, kterým byl k odvolání žalobce co do bankovního spojení změněn a ve zbytku potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Kopřivnici č. j. 113677/12/376922806443 ze dne 26. 9. 2012 na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2009. Uvedeným platebním výměrem mu byla doměřena daňová ztráta nižší o částku 405 000 Kč, a to z důvodu neprokázání faktického

poskytnutí služeb majících přispět k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů; současně mu byla uložena povinnost uhradit penále ve výši 20 250 Kč.

Žalobce v žalobě namítal, že finanční orgány nesprávně posoudily výdaje uskutečněné na základě Smlouvy o dílo č. S8608001 ze dne 2. 1. 2008, kterou uzavřeli žalobce a společnost VAE, a. s. Předmětem smlouvy bylo „zajištění a provádění řízení“ žalobce a dále pak „provádění prací v rozsahu 1) technické řešení nabídek, 2) obchodní řešení nabídek, 3) ekonomické a cenové výpočty a kalkulace nabídek“. Dle tvrzení žalobce měla společnost VAE, a. s., při zajišťování zakázek pro sebe zároveň umožnit na svých zakázkách participaci žalobce jako dodavatele energetické biomasy. Naplňování předmětu smlouvy bylo zajišťováno zaměstnancem společnosti VAE, a. s., Ing. M. L., který má zkušenosti s obchodováním v oboru energetiky. Časový podíl prací Ing. L. byl odhadnut na 50% úvazek, a z toho vyplývá i částka, která byla poukazována žalobcem společnosti VAE, a. s. Žalobce byl založen společnostmi VAE, a. s. a Hradeckou a dřevařskou společnostmi, a. s., pro oblast obchodování s biomasou; hlavní činností společnosti VAE, a. s., je projekce, ingeneering pro stavbu kotlů na spalování biomasy. Kdyby společnost VAE, a. s., vykonávala činnost žalobce sama, osobní náklady jejích zaměstnanců by byly daňově uznatelné bez ohledu na výsledek. Žalobce napadl výpověď žalovaného, že etablovanost společnosti VAE, a. s., na trhu elektrické energie je jen neprokázanou hypotézou žalobce, kdy poukázal na to, že tato společnost byla založena již roku 1996. Žalovaný dle žalobce rovněž nesprávně vyhodnotil jako neopodstatněnou argumentaci žalobce, že žalobce teprve rozjíždí svou podnikatelkou činnost a výdaje, které v rozhodném zdaňovacím období vynaložil, musí být chápány jako výdaje na zajištění budoucích příjmů. K argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 44/2003-73 ze dne 1. 4. 2004 poukázal na to, že se jedná o věc skutkově zcela odlišnou, kterou žalovaný dezinterpretuje a zdůraznil, že i v tomto rozsudku soud připomenul, že vynaložené výdaje se nemusí nutně promítnout do příjmů daňového poplatníka. Žalobce dále uvedl, že v doplnění svého odvolání ze dne 9. 11. 2012 upozornil žalovaného na smlouvu o dodávkách biomasy, kterou sice nepředložil, ale nabídl k nahlédnutí, avšak žalovaný odmítl tuto smlouvu uznat jako důkaz, čímž hrubě porušil základní zásady daňového řízení. Z výpovědí získaných dožádáními vyplývá téměř ve všech případech jednání dotázaných podnikatelů se společnostmi VAE, a. s., přičemž žalobce podotýká, že obchodní partneři nemuseli náležitě rozlišovat, kdy za kterou společnost Ing. L. jedná.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 23. 9. 2013 zrekapituloval průběh řízení a odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou do značné míry předznamenány námitkami odvolacími. Poukázal na to, že žalobce k prokázání sporných uplatněných nákladů předložil 12 faktur, z nichž každá zněla na částku 33 750 Kč bez DPH, Smlouvu o dílo ze dne 2. 1. 2008 a marketingovou studii „Zvýšení výroby rychlerostoucích dřevin a lignitur v České republice pro energetickou spotřebu“. Tyto dle správce daně nepostačovaly k prokázání faktického naplňování smlouvy, ani k prokázání tvrzení, že marketingová studie byla vypracována na zakázku společnosti ČEZ, a. s. Žalobce v řízení uvedl, že Ing. L. a další pracovníci společnosti VAE, a. s., při jednáních se zájemci o výstavbu energetických zdrojů na spalování biomasy nabízejí i možné produkty žalobce, což

bylo prověřeno dožádáními. Během odvolacího řízení žalobce tvrdil, že 29. 10. 2012 uzavřel smlouvu na dodávku biomasy pro elektrárnu; tuto však nepředložil, pouze uvedl, že je možno do ní nahlížet v jeho sídle. Ze spisové dokumentace jasně plyne, že žalobce odmítl smlouvu ze dne 29. 10. 2012 správci daně zapůjčit či si pořídit její opis nebo fotokopii s odůvodněním, že má obavu o vyzrazení obchodního tajemství. Protože smlouva nebyla nikdy správci daně předložena a on ani nemohl jakkoli ověřit skutečnosti v ní uvedené, nebylo možno k ní přihlížet jako k důkazu. Pokud se týče rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 44/2003-73 ze dne 1. 4. 2004, poukázal žalobce na přílehavost právního závěru soudu o tom, že mezi výdaji a očekávanými příjmy musí být bezprostřední vztah, byť se v příjmech nemusí nutně nakonec projevit. Ze skutečnosti, že Ing. L. jednal jménem společnosti VAE, a. s., s jinými obchodními partnery neplyne automaticky, že by to mohlo znamenat pro žalobce výhodu, kdy z uvedených jednání ve vztahu k žalobci nevzešla žádná jednání zakázkách, objednávky, smlouvy či alespoň korespondence s potencionálními obchodními partnery. Pokud se týče zadání marketingové studie společností ČEZ, a. s., nebylo k tomuto nabídnuto žádných důkazů.

V podání ze dne 9. 10. 2013 žalovaný své vyjádření doplnil, že žalobce ani v roce 2012 nevykázal žádné výnosy (příjmy).

Žalobce reagoval podáním ze dne 25. 10. 2013, kdy předložil kupní smlouvu ze dne 29. 10. 2012 a fakturu na dodávku dřevní štěpky, vystavenou na základě uvedené smlouvy žalobcem dne 25. 9. 2013.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 15. 11. 2013 zdůraznil, že smlouva ze dne 29. 10. 2012 mu ve správním řízení předložena nebyla, přičemž uplatnění daňově uznatelných nákladů je plně na vůli poplatníka, jehož v tomto ohledu stíhá povinnost unesení důkazního břemene. Dle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), je soud povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu; soudní přezkum nelze chápat jako pokračování daňového řízení.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že 21. 6. 2011 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2009. V jejím průběhu správce daně zpochybnil průkaznost 12 faktur znějících na částku 33 750 Kč, smlouvy ze dne 2. 1. 2008 a marketingové studie k prokázání reálného vynaložení nákladů ve výši 405 000 Kč jakožto nákladů daňově účinných. Žalobce předložil několik záznamů o jednání pracovníků VAE, a. s., s obchodními partnery, což bylo ověřováno prostřednictvím dožádání u místně příslušných finančních úřadů. Žalobce odmítl projednat daňovou kontrolu, která mu byla spolu s oznámením o zahájení doměřovacího řízení zaslána poštou a doručena 7. 9. 2012. Na základě výsledků daňové kontroly byl dne 26. 9. 2012 vydán správcem daně platební výměr č. j. 113677/12/376922806443 na daňovou ztrátu z příjmů právnických osob za

zdaňovací období roku 2009, proti němuž podal žalobce 22. 10. 2012 odvolání, které k výzvě správce daně žalobce doplnil podáním ze dne 7. 11. 2012; ústní jednání proběhlo 14. 11. 2012 a 30. 5. 2013 bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Podle § 24 odst. 1 věty první zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

Vzhledem k tomu, že žaloba do značné míry přebírá odvolací námitky, s nimiž se vypořádal již žalovaný v napadeném rozhodnutí, soud pro úspornost odkazuje na skutkové a právní posouzení věci žalovaným, s nímž se plně ztotožňuje.

Soud předně naprosto souhlasí se žalovaným, že kusé důkazní prostředky, které byly žalobcem nabídnuty, samy o sobě nepostačují k prokázání jeho tvrzení o realizaci jednání, jehož předmětem by byly konkrétní kroky k uskutečnění plnění, které by mohlo přinést žalobci hospodářský výnos. Z prokázané existence jednání pracovníků společnosti VAE, a. s., s jinými subjekty, aniž by byl prokázán předmět jednání vztahující se k činnosti žalobce, nelze reálně naplnění smlouvy ze dne 2. 1. 2008 dovodit. Je nerozhodné, zda si obchodní partneři uvědomovali či neuvědomovali, čím jménem Ing. L. jedná, jestliže věcně nepotvrdili jednání o zakázkách, spadajících do předmětu činnosti žalobce. Žalovaný zcela přiléhavě poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 7/2010-181 ze dne 5. 8. 2010, že formálně perfektní účetní doklady k prokázání reálné transakce nepostačují. Za situace, kdy není prokázán výkon určité činnosti, nelze tvrdit, že v případě, že by tento výkon zabezpečovali pracovníci společnosti VAE, a. s., pro tuto společnost, jednalo by se o daňově účinný náklad. Jestliže se určitá činnost nestala, resp. její existence se neprokázala, je bezpředmětné zabývat jejími důsledky v závislosti na tom, kterému subjektu by byla přičtena. Pokud se týče etablovanosti společnosti VAE, a. s., tak tato sama o sobě nebyla žalovaným zpochybňována; ten pouze poukázal na to, že nebyly prokázány žádné „nesporné výhody“ z této skutečnosti pro žalobce plynoucí.

K námitce nepřihlídnutí ke kupní smlouvě ze dne 29. 10. 2012 soud přisvědčuje žalovanému v tom, že tato smlouva nebyla žalobcem předložena, a proto to byl on, kdo neunesl důkazní břemeno na něm tížící. Vzhledem k vázanosti soudu skutkovým a právním stavem, který tu byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí, soud neprováděl důkazy touto smlouvou ani fakturou, která byla na jejím základě vystavena. Žalobce se údajně zdráhal tuto smlouvu předložit finančním orgánům z obavy před vyzrazením obchodního tajemství, přitom jejich jednání jsou neveřejná a jejich pracovníci jsou vázáni mlčenlivostí. Je proto s podivem, že smlouvu bez dalšího předložil soudu, jehož jednání, které by v případě provádění důkazu tato smlouvou muselo být nařízeno, je ovšem veřejné. Nadto nad rámec potřebného odůvodnění lze vyjádřit i pochybnost o relevantnosti jakékoli smlouvy z roku 2012 pro činění závěrů ve vztahu k nákladům za zdaňovací období roku 2009, a to zvláště za situace, kdy zástupkyně žalobce v průběhu daňové kontroly dne 21. 6. 2011

uvedla, že činnost žalobce je „v současnosti pozastavena, nenabíhají ani nákladové faktury“.

Proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 9. června 2016

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu